

[Justitsministeren.]

maa hente mine Begrundelser fra mine Medarbejdere og i dette Tilfælde fra de Erfaringer, som Politiet har gjort. Det hindrer selvfølgelig heller ikke, at jeg kan overbevise af de Erfaringer, ligesom jeg antager og haaber, at ærede Medlemmer af Udvalget bliver overbevist, naar de hører det nærmere oplyst.

For ikke at anvende for megen Tid skal jeg nøjes med et enkelt Eksempel til Begrundelse af den foreslaaede § 1017 a. Pressen plejer — jeg tror ogsaa den ærede Ordfører for Venstre nævnede det — at anføre et enkelt Eksempel paa et Tilfælde, hvor det vilde være uheldigt, hvis Politiet havde benyttet en Bestemmelse som § 1017 a. til at udelukke Pressens Medvirkning til Oplysning i en Sag, men det omvendte foreligger der ogsaa Tilfælde af, f. Eks. skriver man til mig i en Indstilling fra Politiet om Bombeattentatet i Frederikshavn — jeg vilde sætte Pris paa, om den ærede Ordfører for Venstre vilde høre dette Eksempel, for selv om det er af større Interesse at høre sine egne Eksempler, er de andres dog tit af større Betydning. Det drejer sig altsaa om Bombeattentatet i Frederikshavn. Paa Domsforhandlingens Tidspunkt stod Københavns Politi i Samarbejde med Politiet i Sverige og Norge midt i en stor Undersøgelse vedrørende de bag Forbrydelsen staaende Personer, og man var naaet et langt Stykke frem i den Undersøgelse i Forbindelse med det svenske og norske Politi, om end man naturligvis efter selve denne Sags Beskaffenhed maatte anlægge Sagen paa langt Sigt. I Tilfælde af, at en af de tiltalte pludselig var kommet ind paa Spørgsmaalet om de Bagmænd, som der var Tale om i denne Sag, noget, som vedkommende udmærket vilde være i Stand til naar som helst, vilde det have medført et fuldstændigt Afbræk i Politiets Undersøgelser, idet de interesserede ganske utvivlsomt havde Rapportører til Stede. Det drejede sig ikke om betydningsløse Kredse, det gør det ikke i de Sager, saa de holder sig godt underrettet, hvis Offentligheden har Adgang. Det var bl. a. denne meget uhyggelige og meget interessante Sag, Bombeattentatet i Frederikshavn, der foranledigede Politiet til at ønske Ændringer paa dette Punkt, en Sag af en Karakter, som vi ikke har været vant til tidligere herhjemme, men som man ikke, hvis man vil være en Smule forudseende — hvad jeg i hvert Fald gerne vil være som Ju-

stitsminister — kan se bort fra Muligheden af fremtidig.

Men ogsaa i mere dagligdags Sager kan en saadan Situation komme til at foreligge; ofte vil der i Sager, hvor en Bande er impliceret, kun blive paagrebet en enkelt eller enkelte i første Omgang. Det er efter de gældende Regler ikke altid muligt, og skulde heller ikke være det, at udskyde Tiltale mod disse. Man kommer derved ud for, at de medskyldige gennem Pressen eller ligefrem gennem deres Nærværelse i Retten bliver bekendt med alt Politiets Materiale og derved bliver i Stand til at ødelægge Undersøgelsen. Man maa derfor forstaa, at Forslag som § 1017 a, navnlig første Stykke, slet ikke er foranlediget af noget som helst Ønske fra min Side og sikkert heller ikke fra Politiets Side om at gøre Brud paa Offentlighedsprincippet eller om at indskrænke Pressens fri og normale Virksomhed; men derfor skulde man dog formentlig heller ikke være blind for, at der i Tider som disse med en saa overordentlig godt orienteret Presse som den, vi har, i hvert Fald her i Hovedstaden — det synes efter min Mening at gaa daarligere og daarligere, jo længere man kommer væk fra Hovedstaden, men det skal jeg ikke blande mig i —, kan ske det meget uheldige, at der kommer noget alt for hurtigt ud. Derom har jeg ogsaa Eksempler fra Politiet. Om jeg bør nævne dem her offentligt, ved jeg ikke, men jeg skal nævne dem i Udvalget; det drejer sig om en Spionsag og en anden Sag, som jeg vil nævne meget fortroligt, hvor det hele løb ud i Sandet, blot fordi Pressen fik Nys om det.

Jeg skænker den ærede Ordfører for Venstre hele hans Tale om Pressens Loyalitet, jeg har overhovedet ikke angrebet den og bryder mig ikke om at staa her og skamrose Pressen eller det modsatte; det interesserer mig slet ikke, det interesserer mig at faa det saglige Lovgivningsresultat, der fra et Samfundssynspunkt er mest forsvarligt. Det falder mig ikke ind — jeg har heller aldrig gjort det — at bebrejde Pressen eller mine Venner Journalisterne noget som helst i Retning af manglende Loyalitet. Jeg har i Aarenes Løb, som jeg har sagt, mange Gange rettet Henvendelser til Bladene, ogsaa til enkelte Medarbejdere ved Bladene, om at tie stille med den og den Oplysning indtil videre, og jeg har kun i to Tilfælde i 12-13 Aar mødt Mangel paa Loyalitet, saa jeg har ingen som helst Grund til at